

Arrest

nr. 122 665 van 17 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van half Ossetische, half Ingoesjetische origine, wonende van 2006 tot 2009 te Vladikavkaz (Noord-Ossetië). U bent geboren in Sovetskiy (Noord-Ossetië) en had er uw laatste propiska.

Uw vader woont er nog steeds, hij is Osseet.

Uw moeder woont in Ingoesjetië en zij is van Ingoesjetische origine.

Door de origine van uw moeder, en mogelijks de betrokkenheid van uw moeder bij de rebellen, kreeg u herhaaldelijk problemen met de autoriteiten.

U werd ook gevisieerd omdat u een zwakke financiële toestand had en om die reden nergens bescherming kon bekomen.

Reeds voor u in 2006 naar Vladikavkaz verhuisde kende u herhaaldelijk problemen met de autoriteiten. Zo werd u ervan verdacht betrokken te zijn bij de gebeurtenissen in Beslan (Noord-Ossetië) begin september 2004.

Ook nadien werd u, wanneer er incidenten of aanslagen plaatsvonden in de regio, verschillende malen aangehouden door de autoriteiten.

Eénmaal kreeg u vanwege een dronken agent een messteek in de arm, voor het overige werd u na ondervraging steeds vrijgelaten.

U werd ook ondervraagd in verband met uw moeder.

In 2008 werd u na een aanslag op de Vitalina markt ondervraagd over uw betrokkenheid bij deze aanslag. Uw moeder werd er kennelijk van verdacht bij deze aanslag betrokken te zijn, en u werd ervan verdacht uw moeder te hebben geholpen omdat u kort daarvoor uw moeder naar de markt had gebracht waar zij met een verborgen camera alles zou gefilmd hebben.

Aan deze ondervraging werd verder geen gevolg gegeven.

U sluit niet uit dat uw moeder effectief betrokken was bij deze aanslag en banden heeft met de rebellen in de Noordelijke Kaukasus. Zij was na de scheiding van uw vader immers gehuwd met iemand die vermoedelijk rebel was.

In oktober of november 2009 werd u op een ernstige wijze vervolgd door de autoriteiten.

U werd op straat in Vladikavkaz aangehouden door onbekenden en meegenomen naar een onbekende plaats.

U werd ernstig mishandeld en gevraagd documenten te tekenen. U heeft uiteindelijk de documenten getekend, zo heeft u achteraf vernomen. Over de inhoud van deze documenten weet u enkel dat het een bekentenis betrof omtrent de betrokkenheid bij een aanslag. U vermoedt dat uw vervolgers vertegenwoordigers waren van de autoriteiten, aangezien ze uniformen droegen en een Zuid-Ossetisch dialect spraken.

Na ondertekening van de documenten werd u voor dood achtergelaten in de buurt van het Centraal Ziekenhuis van Vladikavkaz. U weet niet hoe u daar belandde. In het ziekenhuis lag u op een kamer op de eerste verdieping en werd u bewaakt door een politieagent. U kreeg in het ziekenhuis bezoek van (S.G.), een neef die als rechercheur bij het parket van Vladikavkaz werkt. Hij vertelde u dat hij niets voor u kon doen behalve u helpen vluchten. U moest volgens hem vluchten omdat u die documenten had ondertekend. De volgende nacht ontsnapte u via het toiletraam. De politieagent die u bewaakte was op dat moment buiten de kamer.

U vluchtte naar Nogir bij een kennis, (A.C.). U verbleef er ongeveer anderhalve maand ondergedoken. Half december 2009 haalde (S.G.) u op en bracht u naar Ozrek. Eén uur later zat u in de laadruimte van een vrachtwagen op weg naar België.

U kwam aan in België op 21 december 2009 en vroeg asiel aan op 23 december 2009.

Op het gehoor van 8 augustus 2011 legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs (stuk 1), een medisch attest van de behandelende psychiater dd. 04.08.2011 (stuk 2); drie medische verslagen van de Eenheid voor Psychiatrische Spoedinterventie van het OZNA (ZiekenhuisNetwerk Antwerpen) dd. 16.06.2011 (stuk 3,7), 17.05.2011 (stuk 4,8), en 02.08.2011 (stuk 5); twee bijhorende brieven, van uw advocaat, ter verklaring van de stand van zaken wat betreft uw rijbewijs (stukken 6 en 9); een medisch attest 09.09.2011 van de dienst radiologie AZ Monica (stuk 17)

Op het gehoor van 3 april 2012 legde u neer: een medisch verslag van een gastro-enterologisch onderzoek (d.d. 6.03.2012, stuk 10)); twee medische rapporten van een neurologisch onderzoek in het AZ Monica (d.d. 07.10.2011 en 12.10.2011, stukken 11 en 12); een medisch verslag van de Dienst Neurologie van het Sint-Maarten Algemeen Ziekenhuis (d.d. 21.01.2011, stuk 13); een medisch attest van het CGG VAGGA gericht aan het Commissariaat-generaal (d.d. 28.03.2012, stuk 14); en een medisch verslag van dr. (M.P.) (d.d. 30.03.2012, stuk 15).

Naar aanleiding van het psychologisch evaluatieonderzoek op het CGVS dd. 28.01.2013 legt u een groot aantal medische documenten neer.

De meerderheid zijn kopies van eerder neergelegde stukken.

Als nieuwe stukken worden weerhouden : 2 medische attesten van dr. (M.P.) d.d. 12.04.2012 en 24.04.2012; de klinische resultaten van gespecialiseerde onderzoeken dd. 30.11.2010, 06.09.2010, 15.03.2011, 02.01.2012 en 27.07.2010 (stuk 16); een brief van het CGG VAGGA dd. 08.01.2013 (stuk 18); een medisch attest van Dr. (V.D.K.) dd. 24.04.2012 (stuk 19); een medisch attest van Dr. (V.D.K.) dd. 12.04.2012 (stuk 20); een gedetailleerd medisch attest van Dr. (M.P.) (d.d. 8.10.2012, stuk 21); een gedetailleerd medisch attest van Dr. (V.) d.d. 24.06.2013, stuk 22); een medisch getuigschrift van Dr. (V.E.) dd. 10/01/2013 (stuk 23);

Tot slot legt u op 27 juni 2013 via uw raadsman volgende nieuwe stukken neer (faxkopie) : een brief van uw raadsman dd. 27.06.2013 (stuk 24); een medisch verslag van Dr. (R.) dd. 05.06.2013 (stuk 25); vier afspraakbevestigingen voor UZA (stuk 26); en een ontslagblad van het UZA (stuk 27).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Noord-Ossetië, en bij uitbreiding in heel de Russische Federatie, de autoriteiten vreest aangezien u aanhoudend werd geïnterviewd en éénmaal ernstig werd vervolgd. De motieven voor deze vervolging zijn volgens u divers.

Zo haalt u uw half Ingoesjetische origine aan, de mogelijke betrokkenheid van uw moeder bij de rebellen of betrokkenheid bij aanslagen, en uw gebrek aan financiële middelen en invloedrijke ouders/kennissen waardoor u geen bescherming kan krijgen en een makkelijk slachtoffer bent.

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Na een grondige studie van uw verklaringen, en rekening houdend met uw psycho-medische problemen, moet namelijk vastgesteld worden dat u uw vrees voor vervolging door de autoriteiten van uw land, niet aannemelijk heeft weten maken.

Ten eerste kan u, afgezien van een rijbewijs, geen enkel begin van bewijs aanbrengen aangaande uw identiteit, origine en herkomst.

Uw verklaring waarom u geen (identiteits)documenten kan voorleggen is niet overtuigend.

U verklaarde initieel dat uw identiteitsdocumenten in uw wagen lagen die in september 2009 werd gestolen (CGVS I, p. 11).

Bij het begin van het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter niet te weten waar uw identiteitsdocumenten zoals uw paspoort en geboorteakte zijn. Waarschijnlijk ligt uw intern paspoort nog thuis (CGVS II, p. 2,3).

Geconfronteerd met de discrepantie in uw opeenvolgende verklaringen, stelde u dat u nooit had beweerd dat deze documenten bestaan en gestolen zijn uit uw wagen, en dat het Commissariaat-generaal eender wat kon uitvinden wat betreft uw verklaringen (CGVS II, p. 3).

Dit is geen afdoende uitleg voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid, uw eerste verklaring was zeer duidelijk, en bovendien gaf u deze initiële verklaring ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar verklaarde u eveneens dat uw wagen werd gestolen met daarin uw intern paspoort (vragenlijst DVZ, punt 21).

Uw laatste bewering dat u niet weet waar uw identiteitsdocumenten zijn, of dat ze misschien thuis liggen, valt dan ook niet te rijmen met uw eerste verklaring.

Het niet voorleggen van overtuigende identiteitsdocumenten zonder een plausibele verklaring doet vermoeden dat u documenten bewust achterhoudt en mogelijk onwaarachtige verklaringen hebt afgelegd aangaande uw identiteit, verblijf en herkomst, of informatie achterhoudt inzake andere elementen die af te leiden zijn uit identiteitsdocumenten, en die belangrijke elementen kunnen zijn in de appreciatie van uw objectieve vrees.

Zeker in uw dossier zijn deze elementen van belang omdat uw origine en herkomst een bepalend element zijn in uw asielaanvraag.

Daarom is u gevraagd (identiteits)documenten die (delen van) uw relaas kunnen staven, op te vragen en voor te leggen, bijvoorbeeld aangaande de origine en problemen van uw moeder (CGVS II, p. 2-3, 10).

Gelet op uw psycho-medische problemen, waardoor uw verklaringen met de nodige omzichtigheid worden bekeken, meent het Commissariaat-generaal dat objectieve aanwijzingen aangaande uw identiteit en problemen, van groot belang kunnen zijn.

Daarom is u bij het laatste gehoor nogmaals duidelijk gewezen op het belang van dergelijke objectieve bewijzen, of een begin van bewijs. Er is u nogmaals gevraagd naar identiteitsdocumenten en/of andere documenten die uw relaas kunnen staven (CGVS III, p.2, 10).

U bent er echter niet in geslaagd nieuwe documenten aan te reiken.

Het Commissariaat-generaal meent dat dit een ernstig negatief element is in de appreciatie van uw dossier, en dat dit niet verschoonbaar is door uw medische situatie, aangezien u zelf verklaarde dat als u het echt wil, u iemand kan contacteren (CGVS III, p.9).

Het Commissariaat-generaal neemt dan ook geen genoegen met de verklaring van uw advocaat (zie stuk 24) dat u er niet in geslaagd bent uw moeder te contacteren, hoewel u daartoe ernstige pogingen zou ondernomen hebben, zonder verdere toelichting of zonder verwijzing naar uw andere bron(nen) die u verklaarde te kunnen contacteren.

Aangaande uw verklaringen in het kader van uw vervolgingsrelaas moet opgemerkt worden dat uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u op verschillende essentiële punten zeer uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw moeder nog twee zonen kreeg na haar tweede huwelijk. Eén zoon stierf jong, de andere verdween spoorloos ongeveer in 2003. U heeft hem ooit gezien, maar u had verder geen contact met hem (CGVS I, p.14).

Tijdens het derde gehoor verklaart u dat u nimmer de kinderen van uw moeder uit haar tweede huwelijk hebt gezien. U verklaart bovendien slechts weet te hebben van één dochter (CGVS III, p.3).

Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarbij u stelde dat uw moeder een zoon had die verdwenen is, wijzigde u uw verklaring en bevestigde u dat ze inderdaad een zoon had die verdwenen of vermoord is (CGVS III,p.3).

Deze verklaringen zijn echter niet overtuigend.

De verschillen tussen uw eerste en tweede verklaring kunnen immers niet groter zijn; zowel naar aantal kinderen, geslacht, of u ze gezien hebt, en wat hun lot is, legt u tegengestelde verklaringen af.

Het is niet aannemelijk dat u dergelijke essentiële zaken verwacht en vergeet wanneer u daar bij het begin van het laatste gehoor naar gevraagd wordt. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat u in uw verklaring voor de DVZ enkel melding maakt van uw halfbroer en halfzus langs vaderszijde, maar niets vermeldt over halfbroers of -zussen langs moederszijde (DVZ,punt 30).

Deze informatie kan de tegenstrijdigheden dan ook niet opheffen of verklaren. Integendeel, het ontbreken van enige vermelding van een halfbroer en/of -zus langs moederszijde tijdens uw initiële verklaring bij uw asielaanvraag, is eveneens een indicatie dat uw latere verklaringen op het Commissariaat-generaal over een halfbroer en/of -zus niet geloofwaardig zijn.

Nog aangaande uw moeder werd na een grondige analyse van de gehoren vastgesteld dat u over het feit wanneer u effectief over uw moeder werd ondervraagd, eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Uit uw verklaringen tijdens het tweede gehoor blijkt dat u meermaals, bij verschillende gelegenheden, werd ondervraagd over uw moeder (CGVS II, p.7).

Bij het derde gehoor verklaarde u echter dat u de eerste keer over uw moeder werd ondervraagd na de aanslag op de markt Vitalina (u situeerde dit rond mei 2008) en dat dit ook de enige keer was dat u over uw moeder werd ondervraagd. (CGVS III,p.4-5).

Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen aangaande uw moeder zijn van groot belang in de geloofwaardigheidsanalyse van uw asielrelaas.

U verklaarde immers dat uw moeder een grote rol speelde in uw problemen; haar origine en achtergrond (betrokkenheid bij de rebellen) en uw band met haar waren in hoofde van de autoriteiten immers een motief voor uw problemen (CGVS I,p.5,8,23; p.CGVS II,p.4,5).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen echter op ernstige wijze uw verklaringen over uw moeder, en bijgevolg is het niet aannemelijk dat u omwille van uw moeder werd geïnterviewd en vervolgd.

Het plaatst ook verder vraagtekens bij uw beweerde half Ingoesjetische origine, en het hypothekeert de geloofwaardigheid van de aanhoudingen en latere vervolging in het algemeen.

Met betrekking tot de vervolging van oktober of november 2009, de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht, zijn eveneens verschillende manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u werd opgepakt toen u naar uw werk ging (CGVS I,p.13,14), bij het laatste gehoor verklaarde u dat u 's avonds werd opgepakt, nadat u van uw werk kwam (CGVSIII,p.8).

Met betrekking tot het ondertekenen van de documenten verklaarde u initieel dat u zich herinnert dat u documenten heeft ondertekend (CGVS I,p.13), tijdens het laatste gehoor verklaart u dat u zich dat helemaal niet herinnert, dat u dit slechts later vernomen heeft van (S.G.) (CGVS III,p.7).

U voegde tijdens het eerste gehoor toe dat de ondertekening van de documenten plaatsvond in een andere ruimte van het gebouw en dat de documenten u in een kaft werden gebracht door een man in burger (CGVS I,p.14, 15,16,18).

Bij het laatste gehoor verklaart u dat u nimmer in een andere ruimte van het gebouw bent geweest, en nimmer iemand in burger heeft gezien (CGVS III,p. 7).

U verklaarde eerst omwille van de pijn en mishandelingen al uw medicatie die u bij had te hebben ingenomen (CGVS I,p.13), later verklaarde u dit niet te hebben gedaan (CGVS III,p.7,8).

U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden, maar u kan geen afdoende verklaring geven.

In het algemeen verwijst u naar uw medische problemen en naar het feit dat het al lang geleden is. U geeft aan dat u het zich allemaal niet goed herinnert. Met betrekking tot de medicatie verklaart u enkel dat u medicatie kon innemen. Enkel met betrekking tot de bekentenis bent u duidelijk, u herhaalt dat u pas in het ziekenhuis via (S.G.) vernam dat u effectief documenten getekend heeft (CGVS III,p.8).

Uw verklaringen na confrontatie zijn onvoldoende.

Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u zich, omwille van uw problemen, bepaalde zaken niet goed herinnert.

Echter uit uw verklaringen omtrent deze feiten bij uw eerste en laatste gehoor blijkt dit niet. Integendeel, u geeft steeds duidelijke en concrete antwoorden aangaande bovenstaande elementen en nergens geeft u aan aan iets te twifelen.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u pas bij confrontatie met uw tegenstrijdigheden aangeeft zich niet alles goed te herinneren.

Bovendien zijn de tegenstrijdigheden dermate manifest dat ze volgens het Commissariaat-generaal niet te wijten kunnen zijn aan herinneringen die ten gevolge van het verloop der jaren vervaagd zijn. Er wordt u met andere woorden niet verweten dat u zich bepaalde zaken niet goed meer herinnert, wel dat u over zaken waarover u na 2 jaar zeer concrete info geeft, anderhalf jaar later volledig andersluidende verklaringen aflegt.

Ook binnen één gehoor bent u over één aspect zeer incoherent.

Aangaande uw kennis over de inhoud van de documenten die u moest ondertekenen bent u binnen uw laatste gehoor zeer incoherent.

Eerst verklaart u dat de documenten misschien bekentenissen inhielden van de aanslag op de markt waar uw moeder in 2008 van verdacht werd, of misschien een andere aanslag (CGVS III,p.4), vervolgens verklaart u dat u het vermoeden heeft dat het ging over bekentenissen aangaande een recente aanslag, misschien die in een bioscoop (CGVS III,p.6), en ten slotte stelde u dat (S.G.) u zei dat u had getekend dat u een taxibus had opgeblazen (CGVS III,p.9).

Toen u bij die laatste verklaring werd gevraagd waarom u dit nu pas duidelijk aangeeft, terwijl u eerder aangaf geen concrete informatie te hebben over de beschuldigingen en de inhoud van de documenten, verkoos u te zwijgen (CGVS III,p.9).

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen alle zeer manifeste tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van dit vervolgingsfeit volledig ondermijnen.

Hoger werd reeds aangegeven dat uw geheugenproblemen hiervoor geen verschoningsgrond kunnen zijn.

Naar uitbreiding van uw algemene medische en psychologische toestand moet eveneens vastgesteld worden dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw toestand en deze niet in twijfel wordt getrokken, deze volgens het Commissariaat-generaal niet van die aard kan zijn om dergelijke incoherenties te verschonen .

Er kan in deze context verwezen worden naar het evaluatieverslag van de expert-psycholoog van het Commissariaat-generaal (28.01.2013) naar aanleiding van het psychologisch onderzoek dd. 17.01.2013.

Dit verslag stelt symptomen vast voor kenmerken van een posttraumatische stress-stoornis en stelt cognitieve moeilijkheden vast die een verklaring kunnen zijn van hiaten en mineure tegenstrijdigheden.

Op basis van dit verslag, en op basis van de voorgelegde medische attesten, kan het Commissariaat-generaal begrip hebben voor de moeilijkheden die u heeft om gebeurtenissen te situeren in de tijd, om volledig coherente verklaringen af te leggen , of voor hiaten in het vervolgingsrelaas en feiten die u de ene keer wel en de andere keer niet aanhaalt.

Maar de hoger beschreven tegenstrijdigheden (hierbij kan ook verwezen worden naar de incoherente verklaringen in verband met uw moeder en de tegenstrijdigheid aangaande het verlies van uw identiteitsdocumenten, cfr.supra) zijn op geen enkele manier van die aard. Bovendien betreft het een substantieel aantal tegenstrijdigheden waardoor volgens het Commissariaat-generaal geen twijfel bestaat dat u aangaande deze feiten bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

In uw verklaringen zijn aangaande uw houding na het vervolgingsfeit van oktober of november 2009 eveneens indicaties aanwezig die er op wijzen dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Zo zijn uw inspanningen om nadien (tijdens uw onderduiken, voor uw vlucht) nog iets te weten te komen over de aanleiding en reden van uw vervolging, uw vervolgers zelf, de verdere evolutie van uw problemen (het feit of u al dan niet nog gezocht wordt, of uw familie problemen kende,..) beperkt tot één vraag aan (S.G.).

U vroeg hem wie uw vervolgers waren.

Hij antwoordde dat u dat niet hoeft te weten (CGVS I,p.20,21)

Tevens weet u niet hoe (S.G.) wist dat u in het betreffende ziekenhuis lag (CGVS II,p.11).

Ook met betrekking tot de voorbereidingen van uw vlucht uit de Russische Federatie weet u in feite niets. U weet niet hoe (S.G.) uw vlucht geregeld heeft, u wist niet wat de bestemming was van de vlucht, en u wist niet hoeveel geld er is betaald voor de reis en wie het heeft betaald (CGVS I,p.20, 21).

Hoewel begrip kan worden opgebracht dat u omwille van uw medische toestand op dat moment minder gefocused was op uw vervolgingsprobleem, meent het Commissariaat-generaal toch dat het zeer merkwaardig is dat u, die toch in staat bent om te vluchten uit het ziekenhuis en individueel naar België te vluchten, zo weinig informatie heeft en zo weinig inspanningen heeft gedaan om meer te weten te komen omtrent de omstandigheden en gevolgen van uw problemen.

Ook vanaf het moment dat u in België bent heeft u nimmer geïnformeerd naar de verdere evolutie van uw problemen.

U verklaart dat u door (S.G.) is gevraagd hem of anderen niet te contacteren (CGVS I,p.21).

In eerste instantie, en omwille van uw medische problemen, kan daar enig begrip voor worden opgebracht, maar het is niet aannemelijk dat u zelfs jaren nadat u gevlucht bent (en nog steeds in de asielpcedure bent), en u tijdens de verspreide gehoren hierover wordt ondervraagd, nog steeds geen inspanning levert.

Ook tijdens het laatste gehoor is vastgesteld dat u nog steeds geen inspanningen heeft gedaan om u te informeren aangaande de verdere evolutie van uw persoonlijke problemen.

Bij het laatste gehoor is u uitdrukkelijk gewezen op het feit dat van u een inspanning wordt verwacht. Er werd hierbij in de eerste plaats verwezen naar de context van documenten (CGVS III,p.2,10).

U verklaarde weliswaar nog steeds dat u (S.G.) niet wil contacteren, maar tegelijk verklaart u ook duidelijk dat als het echt nodig is u (S.G.) kan contacteren (CGVS III,p.9).

Het Commissariaat-generaal ontving tot op heden echter geen verdere informatie waaruit blijkt dat u (S.G.) (rechtstreeks of onrechtstreeks) heeft gecontacteerd.

De brief van uw advocaat, die hoger reeds is aangehaald om te wijzen op het gebrek aan inspanningen om documenten te bekomen, kan hier volledigheidshalve nogmaals aangehaald worden. Uw verklaring tijdens uw laatste gehoor dat als het echt nodig is, u iemand kan contacteren, samen met de herhaalde vragen van het Commissariaat-generaal om dit te doen, maken dat deze brief ruim onvoldoende is om uw passieve houding te rechtvaardigen.

Van iemand die om onduidelijke motieven werd vervolgd, tijdens een aanhouding op verdenking van terrorisme is ontsnapt, met behulp van zijn vriend is gevlucht, tijdens zijn verblijf van vier jaar in België geen inspanning levert om informatie omtrent zijn persoonlijke situatie of deze van zijn vriend te bekomen, en aan wie meermaals en met aandring is gewezen op het belang inspanningen te leveren, valt dergelijke passieve houding dan ook niet te rijmen met de beweerdte vrees.

Bijgevolg ondermijnt uw houding verder de geloofwaardigheid van uw vrees en van de feiten waarvan u beweert dat ze aan de grondslag liggen hiervan.

Wat betreft de eerdere aanhoudingen die naar aanleiding van aanslagen en incidenten sinds 2000 regelmatig plaatsvinden, moet het volgende opgemerkt worden.

Eerst en vooral, uw bedrieglijke verklaringen rond het laatste vervolgingsfeit en omtrent uw moeder hypothekeren de geloofwaardigheid van deze feiten, maar los hiervan moet vastgesteld worden dat deze aanhoudingen niet kunnen beschouwd worden als feiten van vervolging of aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat de aanhoudingen niet willekeurig waren (ze vonden plaats na aanslagen in de buurt), u niet de enige jongeman was die werd opgepakt (alle jongeren die in moslimdorpen woonden werden aangehouden), de aanhoudingen beperkt bleven tot ondervragingen en u na de ondervragingen naar huis kon gaan, en met uitzondering van één incident waarbij een dronken agent een mes in uw arm stak, er zich kennelijk geen problemen tijdens de ondervragingen hebben voorgedaan (CGVS I,p.8,9,14,15; CGVS II,p.4; CGVS III,p.4,10).

Deze vaststellingen leiden tot de appreciatie dat deze feiten geen aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot enig reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, dient op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, te worden gesteld dat er actueel geen sprake is van een gewapend conflict in Noord-Ossetië.

Uit de informatie kan worden afgeleid dat er op het vlak van veiligheid de laatste jaren sprake is van interne ongeregelheden in de vorm van sporadische aanslagen die toegeschreven worden aan radicale islamisten. Er is echter geen sprake van een militair treffen of aanhoudend geweld tussen de staat en een georganiseerde gewapende groepering. De veiligheidssituatie wordt aanzien als relatief stabiel. Hoewel uit de informatie die voorhanden is, kan worden afgeleid dat er sprake is van burgerslachtoffers in het kader van de hogervermelde aanslagen, dient te worden benadrukt dat het aantal beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Noord-Ossetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Noord-Ossetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Noord-Ossetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande elementen kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Hoger werd reeds geargumenteed dat uw rijbewijs, mede gelet op het ontbreken van overtuigende identiteitsdocumenten en uw incoherente verklaringen hierover, onvoldoende is om uw identiteit te staven.

Al uw overige documenten betreffen uw psycho-medische situatie.

De attesten, noch uw gezondheidstoestand, worden door mij betwist.

In de door u neergelegde medische attesten en rapporten wordt melding gemaakt van uw preciaire (fysieke en mentale) gezondheidstoestand (maagulcera, sporen van syfilis, depressieve stemming, angst, concentratie -en geheugenstoornissen, migraine, postcontusionele klachten, sporen van trauma aan het hoofd, nachtmerries, insomnia, posttraumatische stressklachten zonder posttraumatische stressstoornis in enge zin, epilepsie).

De attesten tonen ook aan dat u verschillende onderzoeken onderging en diverse behandelingen volgde/volgt.

Het evaluatieverslag van de expert-psycholoog van het Commissariaat-generaal (dd. 28.01.2013) naar aanleiding van het psychologisch onderzoek dd. 17.01.2013, werd hoger reeds besproken wat betreft de conclusies en de impact op de appreciatie van de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid.

Algemeen kan gesteld worden dat hoger reeds is aangegeven waarom uw psycho-medische problemen onvoldoende verschoning kunnen bieden voor de vastgestelde elementen van ongeloofwaardigheid.

Volledigheidshalve moet hier nog aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas.

Er zijn ook geen aanwijzingen in de attesten die een rechtstreeks verband kunnen doen vermoeden tussen uw medische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

In deze context moet verwezen worden naar enkele vaststellingen in de medische attesten die vermeld worden als uitlokkende factoren voor bepaalde problemen (bijvoorbeeld gebruik van drugs en slaapmiddelen (attest 05.06.2013) of de vaststelling dat u verklaart dat ook uw moeder en grootmoeder zware hoofdpijn hadden (bv attest 17.05.2011).

Met deze vaststellingen wil het Commissariaat-generaal de psycho-medische problemen niet herleiden tot erfelijke problemen of problemen uitgelokt door gebruik van bepaalde middelen.

Het Commissariaat-generaal stelt enkel dat, louter op basis van de medische attesten, voor bepaalde problemen andere plausible verklaringen mogelijk zijn dan traumatische ervaringen.

Voor andere problemen is het aannemelijk dat traumatische ervaringen aan de oorsprong liggen van uw problemen, echter kan op basis van de medische attesten geen uitsluitel verkregen worden over welke feiten mogelijk de oorzaak zijn van uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van "de beginselen van behoorlijk

bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" (zie p. 2).

Waar de commissaris-generaal verzoeker tegenwerpt dat hij zeer uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd waarvoor hij geen afdoende verklaring heeft gegeven, antwoordt verzoeker dat de feiten zich vooreerst reeds lang geleden voordeden en hij verwijst ook naar zijn medische problemen.

Verzoeker stelt dat volgens de commissaris-generaal zijn geheugenproblemen niet van aard zijn om de incoherenties in zijn verklaringen te verschonen.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal hem op een geduldige en aangepaste wijze heeft verhoord, met erg veel begrip voor zijn geheugenproblemen en gepoogd heeft zijn psycho-medische problemen tegemoet te komen maar stelt toch niet akkoord te kunnen gaan met diens weigeringsbeslissing.

Hij haalt de richtlijnen aan uit de UNHCR-proceduregids in verband met asielzoekers die emotioneel verward zijn of aan een psychische aandoening lijden.

Hij voert aan dat waar de commissaris-generaal uit de stelligheid van zijn verklaringen besluit dat zijn relaas ongeloofwaardig is en dat enige twijfel bij het afleggen van zijn verklaringen ze meer geloofwaardig zou maken, dit een rationele benadering is van een irrationeel probleem.

Hij legt uit dat hij niet twijfelt gezien twijfel een rationeel proces is terwijl hijzelf de ratio mist om te twijfelen.

Hij voert nog aan dat zijn geheugenproblemen niet betekenen dat zijn herinneringen zwakker en zwakker worden maar dat het eerder om een soort dementie gaat waarbij hij zich herinneringen van herinneringen meent te herinneren van zaken die niet noodzakelijk echt gebeurd zijn.

Het feit dat hij telkenmale, en zelfs binnen één verhoor tegenstrijdige verklaringen aflegde, is daarvan volgens hem een teken.

Hij besluit dat zijn geheugenproblemen de incoherenties in zijn verklaringen wél verschonen.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen indien geoordeeld wordt dat bijkomend onderzoek nodig is om over zijn asielaanvraag te kunnen oordelen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: enkele paragrafen uit de UNHCR-Proceduregids (stuk 3) en enkele bladzijden uit de UNHCR-gids "*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van mei 2013 (stuk 4).

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven.

Indien geen documenten worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbracht, noch op het Commissariaat-generaal, noch bij zijn verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker brengt evenmin een bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst -behalve zijn rijbewijs- en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

Dit klemt des te meer daar verzoeker op het Commissariaat-generaal meerdere malen op het belang van deze documenten gewezen werd (zie verhoorverslag van april 2012 -hierna: verhoorverslag II), p. 2,3 en 10, verhoorverslag van 25 mei 2013 -hierna: verhoorverslag III-, p. 10).

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205).

Een asielzoeker heeft ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is in beginsel aan de asielzoeker om de feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen de drie verhoren, respectievelijk op 8 augustus 2011, 3 april 2012 en 28 mei 2013, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende wezenlijke elementen van zijn asielrelaas, met name aangaande (i) de kinderen van zijn moeder uit haar tweede huwelijk, met name het aantal, hun geslacht, hun lot, (ii) het tijdstip waarop hij over zijn moeder werd ondervraagd en (iii) de vervolgingsfeiten in oktober-november 2009.

Dit klemt des te meer, gelet op de rol die zijn moeder volgens zijn verklaringen in zijn asielrelaas speelt (zie verhoorverslag van 8 augustus 2011 -hierna: verhoorverslag I-, p. 5, 8, 23; verhoorverslag II, p. 4, 5).

Verzoeker bracht op het Commissariaat-generaal meerdere medische en psychologische attesten en verklaringen bij, waaruit blijkt dat hij te kampen heeft met een aantal medische en psychologische problemen, waaronder geheugenverlies en een post-traumatische stressstoornis.

In opdracht van de commissaris-generaal werd een psychologisch evaluatieonderzoek uitgevoerd.

In het verslag van dit onderzoek van 28 januari 2013 staat te lezen: "*Tot slot zijn er cognitieve moeilijkheden die duidelijk werden vastgesteld (subjectieve ervaring van een verslechterd korte-termijn geheugen, aandacht- en concentratiestoornissen, ruimtelijke desoriëntatie, bradypsychie). Die kunnen*

eveneens een basis vinden in enerzijds de somatische problematiek, alsook anderzijds gelinkt zijn/versterkt worden ten gevolge van een PTSD. Desondanks kan wel gesteld worden dat AZ beschikt over voldoende cognitieve krachten (intellect, geheugen lange-termijn, aandacht, ...) om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele wijze (gehoor) te verdedigen. Er moet echter wel rekening gehouden worden met zijn moeilijkheden en kwetsbaarheid op dit vlak. Indien namelijk bij de administratieve behandeling van het dossier onvolledigheden, beperkte hiaten of mogelijks zelfs mineure tegenstrijdigheden zouden zijn vastgesteld op basis van zijn verklaringen, dan kunnen deze hun oorzaak vinden in de vastgestelde cognitieve moeilijkheden." (administratief dossier, stuk 2, p. 8).

Uit dit verslag blijkt dat enkel "mineure tegenstrijdigheden" hun oorzaak "kunnen" vinden in verzoekers cognitieve moeilijkheden.

Bijgevolg kunnen deze moeilijkheden geen verschuiving bieden voor de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden, die immers niet "mineur" zijn maar juist kernelementen van zijn asielrelaas betreffen. Gelet op het feit dat het zou gaan om gebeurtenissen die dermate afwijken van de alledaagsheid, kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat ze in verzoekers geheugen gegrift zijn. Verzoekers verwijzing naar twee algemene rapporten van UNHCR dienaangaande, kan aan het voorgaande niets wijzigen.

Verzoeker dient immers *in concreto* aan te tonen dat zijn cognitieve moeilijkheden dermate aangetast zijn dat hij niet in staat is verschillende gehoren af te leggen zonder tegenstrijdigheden die de kern van asielrelaas raken. Een verwijzing naar algemene rapporten is hiervoor niet afdoende.

Verzoeker blijkt zich sinds zijn aankomst in België ook niet verder geïnformeerd te hebben over het verdere verloop van zijn beweerdde problemen in zijn land van herkomst (zie verhoorverslag I, p. 21, verhoorverslag II, p. 12 en verhoorverslag III, p. 9), terwijl hij volgens hij verklaarde, indien hij wil, wel iemand zou kunnen contacteren, maar dit niet wenst te doen (zie verhoorverslag III, p. 9).

De Raad wijst erop dat redelijkerwijze van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze ernstig zou pogen om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker dit "niet wenst te doen", getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn problemen en situatie en keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Noord-Ossetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van het Antwoorddocument "*Russische Federatie: Veiligheidssituatie in Noord-Ossetië*" van mei 2012 stelt de Raad immers vast dat de huidige situatie in Noord-Ossetië zich kenmerkt door interne ongeregelde heden in de vorm van sporadische aanslagen die toegeschreven worden aan radicale islamisten. Er is echter geen sprake van een militair treffen of aanhoudend geweld tussen de staat en een georganiseerde gewapende groepering. De veiligheidssituatie wordt aanzien als relatief stabiel. Hoewel er sprake is van burgerslachtoffers in het kader van de hogervermelde aanslagen, blijft het aantal beperkt en is de globale veiligheidssituatie in Noord-Ossetië niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

M. BONTE